

[Justitsministeren.]

Overgreb mod den ene Procent af de sindssyge. Det er det Spørgsmaal, vi skal se at faa løst paa den praktisk heldigste Maade.

Jeg er ikke rigtig klar over, hvorledes den ærede Ordfører for de Konservative kunde citere afdøde Professor Bentzon, tilsyneladende imod mit Lovforslag. En af Underskriverne af Familieretskommissionens Forslag af 1927 — det, som jeg har forladt, fordi det ikke ydede Sikkerhed nok — er V. Bentzon; at Professor Bentzon paa sine gamle Dage, hvad jeg ikke har nogen som helst Grund til at formode, skulde være svinget over mod Det konservative Folkeparti, det tror jeg indtil videre ikke paa.

Den ærede Ordfører for de Konservative var derefter inde paa et meget omfattende Spørgsmaal: om ikke den Betragtning, som nu jeg havde gjort mig til Talsmand for ved at foreslaa Tilsynsværge for disse sindssyge, førte videre til, at man ogsaa burde sørge for Tilsynsværge for andre Kategorier af Patienter, og navnlig tror jeg, den ærede Ordfører nævnte Epileptikere og lettere aandssvage.

Hvad særlig de sidste angaar, forstaar jeg meget vel Betragtningen. Man er, som den ærede Ordfører udtalte, fra Aandssvagevæsenets Side i Gang med at ville hæve Grænsen, som det blev nævnt, saaledes at Personer, der efter den almindelige Befolknings Opfattelse maaske nok stod som mindre godt begavede, maaske ogsaa som Sinker, efterhaanden tilstræbtes taget ind under den almindelige Aandssvageforsorg, fordi Intelligenskvotienten var sat saa højt, at man betragtede dem som lettere aandssvage. Det er sikkert rigtigt, og jeg har ved forskellige Lejligheder advaret imod at sætte den Grænse for højt op, netop for ikke at møde Modstand mod en i og for sig berettiget Bevægelse hos store Dele af Befolkningen, som endnu ikke forstod, at saaledes var Forholdene med Hensyn til aandssvage. Omvendt fører dette til, hvis denne Bevægelse skrider videre frem, at den ærede Ordfører har Ret i, at der er saa meget større Grund til for det offentlige for at sikre rationel Behandling af disse Personer og sikre dem imod Overgreb at indføre Tilsynsværgelinstitutionen her. Desværre sorterer jo ikke ogsaa Socialministeriet under undertegnede, og det maa blive Socialministerens Opgave at tage sig af dette Spørgsmaal, som jeg skal henlede hans Opmærksomhed paa.

Den ærede Ordfører spurgte mig direkte, om der havde været Lejlighed til at drøfte dette Tilsynsværgeproblem med Over-

lægerne. Der har ikke været foretaget nogen Drøftelse i den sidste Tid, men mon ikke hele dette Problem med Tilsynsværgen ogsaa har været fremme tidligere under de vidtløftige Drøftelser i 1927—31, hvor Overlægerne udtalte sig om tidligere Forslag? Det maa jeg antage.

Endelig skulde det ærede Medlem som Ordfører for Det konservative Folkeparti helst kritisere Administrationen lidt. Man kunde se, hvor det voldte ham Besvær og personligt Ubehag, idet han jo er ansat i Administrationen og i mange Aar har været en anerkendt Embedsmand inden for Socialministeriet, og i særlig Grad maatte det volde ham Ubehag at kritisere Justitsministeriet, som han ved er endnu hurtigere i sin Administration end specielt det Omraade, det ærede Medlem beskæftiger sig med. Jeg skal derfor ikke genere ham med at komme ind paa Administrationens mange og store Fortrin, som det ærede Medlem jo fuldt ud er klar over. Nu skulde han imidlertid udøve denne Kritik, og jeg skal derfor, selv om det ikke er ham, jeg svarer, men Det konservative Folkeparti, sige, at jeg naturligvis er villig til i Udvalget at drøfte de Mangler, denne Slags Appelret, som det ærede Medlem var ved at foreslaa, har over for den Ordning, jeg paa dette Omraade har foreslaaet.

Hermed tror jeg, at jeg er kommet igennem de Betænkeligheder, der har været fremdraget, og jeg takker endnu en Gang de ærede Ordførere for den Interesse, de har vist for en saglig Behandling af dette Lovforslag.

Skjerbæk: Jeg vil gerne tillade mig et Par supplerende Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. Jeg kan ganske tiltræde de Synspunkter, den højtærede Minister gjorde gældende, at det, det gælder om, er at finde en rimelig Mellemsvej, saadan at vi rammer rigtigt i de allerfleste Tilfælde. Den ene Procent, som vil føle sig misfornøjet, hvordan vi saa ordner det, skal ikke have mere Hensyn end det, den netop har Krav paa i Kraft af sin Faatallighed. Men der er jo Mulighed for at ordne det paa forskellige Maader, og der er navnlig det Spørgsmaal, om man skal nøjes med et rent lægeligt Skøn ved Indlæggelsen, om der ikke der skal skaffes Mulighed for, at ogsaa andre Synspunkter kan gøre sig gældende.

Med Hensyn til Professor Bentzons Standpunkt skal jeg blot bemærke, at jeg har eftersat det i hans Personret, men det er muligt, at Professoren senere har faaet